

nogle Steder i Landet har baaret sig anderledes ad hidtil. Det ærede Medlem for Assens (Cl. Berntsen) tror jeg, jeg kan henvise til det velvillige Svar, det ærede Medlem modtog fra Finansministeren. Spørgsmaalet har været under Overvejelse i Udvalget; men man har ikke anset det for rigtigt at forsøge Spørgsmaalet løst gennem en Lovbestemmelse, ogsaa fordi man var noget uklar over, hvorvidt det mest praktiske i den Slags Anliggender var at henvende sig til Sognefogden. Men den Vej, Ministeren paapegede ad administrativ Vej at prøve sig frem, maa vist anses for heldig, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at det ærede Medlem for Assens ikke mere ønsker, at vi skulle opholde Udvalgets Arbejde for at overveje dette Spørgsmaal, men hellere maa lade Lovforslaget gaa videre, som det er. Det ærede Medlem har jo ogsaa forskellige gode Venner mellem Branddirektørerne, saa han nok kan forsonse sig . . . (Berntsen: Jeg tager ikke personligt Hensyn, det er rent saglige Hensyn.) . . ., det tvivler jeg ikke om. Jeg vil haabe, at jeg ikke bliver anset for utaknemmelig, naar jeg paa Udvalgets Vegne udtaler, at den megen Tak, som Udvalget har modtaget for dette lille Lovforslag, synes ganske overdreven. Det er uheldigt, at Taknemmeligheden for saa lidt er saa stor i Danmark; vore Skatteforhold ere for Tiden saa uheldige, at man maatte, synes det mig, stille Krav til ganske anderledes grundige Forbedringer, inden Taknemmeligheden i Folketinget steg saa højt op; jeg vilde have sat Pris paa, om man i Stedet havde sagt: Dette her kan være meget godt i og for sig; men nu have vi snart 100-Aarsdagen for det gældende Skattesystem — det er jo den 1ste Oktober 1902 — lad os nu sætte Arbejde ind paa ikke at opleve denne 100-Aarsdag, inden vi have faaet et fra Grunden forandret og retfærdigt forbedret Skattesystem; dette her er kun en Ubetydelighed.

Finansministeren (Hørring): Naar jeg har fremhævet med Hensyn til § 1, at velkomne, der nu bor i bygningsafgiftspligtige Lokaler, men i Henhold til Paragraffens Bestemmelser kan paaregne Fritagelse, ikke kan slaa sig til Ro med, at denne Fritagelse skal indtræde eo ipso, men at vedkommende selv maa gøre Anmeldelsen, har det navnlig været for at forhindre, at disse Folk trygt stole paa, at det gaar nok af sig selv alt sammen. Naar denne Bestemmelse træder i Kraft den 1ste April, og Sagen straks skal gaa i Orden,

maa det ske ved et Samarbejde mellem Autoriteterne og de paagældende Ejere eller Brugere af de Lokaler, af hvilke der i Fremtiden ikke skal svares Bygningsafgift. Vi ere nødte til at arbejde sammen i saa Henseende. Autoriteterne kunne ikke alene finde disse mange rundt omkring, som nu skulle være fri for at svare Afgift i Fremtiden, disse maa selv melde sig paa en eller anden Maade. Det er dette, jeg særlig har villet fremhæve. Jeg tror ikke, at man i saa Henseende skal stole for meget paa de Indberetninger, der gives om fri Næring. Det er jo ganske vist, at man ved Hjælp af disse Indberetninger kan finde en Del af dem, der skulle være fritagne i Fremtiden, men jeg tror oprigtig talt ikke, at disse Indberetninger fra Retsbetjentene ere saa meget nøjagtige, og ikke heller kan jeg svare for, at der er saa megen Lyst til at bruge disse Indberetninger, netop fordi man gaar ud fra, at de ere meget mangelfulde. Imidlertid er det jo heller ikke for meget forlangt, at de paagældende, der nu blive fri for Afgift, sætte sig selv i Bevægelse. Det maa vi nok kunne vente, at de gøre, og saa gaar Sagen i Orden dermed. Jeg skal nu sørge for, naar Opmaaling finder Sted ved ny Bygninger, at de paagældende erholde Underretning om Opmaalingen. Den ærede Ordfører ønskede, at de tillige skulde have Underretning om Opmaalingens Resultat. Jeg maa dertil sige, at det er ikke Branddirektørerne, der sætte Bygningsafgiften, men det er Amtstuerne. Altsaa det, Branddirektøren, naar han er paa Stedet, kan give Oplysning om, er Opmaalingens Resultat, d. v. s., hvor mange Kvadratalen der er opmaalt, og maaske kan han gøre en Tilføjelse om, at han anser vedkommende for bygningsafgiftspligtig. Jeg skal se at indrette dette saa godt, jeg kan.

Jeg fremhævede før, at uden for de i Loven af 1893 omtalte Tilfælde staar Administrationen saaledes, at den kan tilbagebetale de urettelig erlagte Beløb. Om man gør det, maa bero noget paa de konkrete Omstændigheder. Det er klart, at hvis en Mand i lang Tid, den ene Gang efter den anden, bliver ved at betale sin Afgift, uagtet han ikke er pligtig til at gøre det, maa det noget bero paa Forholdene, om man virkelig vil gaa til at tilbagebetale. Men man *kan* gøre det, og man gør det ogsaa overalt, hvor Rimelighed og Billighed taler for det.

Berntsen: Den ærede Ordfører var ikke rigtig glad ved de mange Taksigelser,